

Emlékezés Arankára

Zsarnay Lászlóné Aranka a '70-es évek közepén kezdte meg életét a Bokorban, az ún. „Vegyes” csoportban, Hampel Karcsiéknál. Ez a „Vegyes” csoport a mai napig is megvan, és ő haláláig ennek a csoportnak tagja volt. Valószínűnek tartom, hogy nemcsak a közösségi találkozókon, hanem az éves Bokorünnepeken is részt vett, és a Gyurka bácsi által elindított Szentlélek-váró imákon is. És természetesen ÁG-karácsonyokon, lelkigyakorlatokon, úgy is mint résztvevő, úgy is mint „háziasszony”. Sőt Barcza Barna miséit is rendszeresen látogatta. Mivel a mi találkozásunkat nem tudom pontosan felidézni, most úgy gondolom, hogy a fent felsorolt események valamelyikén találkozhattunk. Kölcsonösen szimpatizáltunk egymással, így idővel igaz, mély barátság alakult ki köztünk.

Két ponton is közelebbé vált a barátságunk. Az egyik, hogy a '70-es évek végén összehoztam egy fiatal csoportot, amellyel Arankánál voltak a találkozásaink. Aranka azért ajánlotta fel a lakását, mert a csoport tagja volt fia, Attila, és Hampel Eszter is. A másik vonal pedig a jelenlegi közösségünk, amelybe én 2003 táján kerültem be.

Ez a jelenlegi közösség '98-ban jött létre azokból, akik Barna miséjére jártak rendszeresen. Ennek a közösségnek alapító tagja volt Harasztiné Baby, Damján Gizi és Aranka. Később csatlakoztak a Ruszák lányok, Varga Éva-Feri, Pörnyeczki Vera – és talán még mások is. Jelenlegi tagok: D. Gizi, Varga Éva, Varga Erzs, Soós Angyalka, Márczi Anca és jómagam, e sorok írója.

Aranka nagyon nehéz sorsot kapott az élettől. A háború alatt 13 éves kislány volt (1931. november 19-én született), szülei egyetlen gyermeke. Édesapja fogságba került, édesanyja pedig kórházba, mert meglőtték a térdét. Így pár hétig teljesen egyedül volt. A szomszédok adtak neki enni – ha észrevették, hogy éhes –, de olyan is volt, hogy nem volt mit ennie. Nem tudott nappalin továbbtanulni, így elhelyezkedett egy gyárban, ahol adminisztratív munkát végzett, majd estin érettségizett. Közben férjhez ment, de választása egyáltalán nem volt szerencsés. Rabiátus férje volt, akitől rengeteget szenvedett, és egyetlen fia, Attila sem látott és nem is tapasztalt semmi jót az apjától. Végül csak a válás volt a megoldás az életükre. Aranka aztán egyedül láb-

ra állt, lakást szerzett, és nagy nélkülözések között, de tisztességgel nevelte fel fiát.

Az utóbbi kb. tíz évben Aranka rengeteget segített volt férjén, aki külön lakott, de kora előrehaladtával megromlott az egészségi állapota. Aranka erején felül rendszeresen látogatta otthonában, ebédeket vitt neki, elhozta a mosnivalót, kiváltotta gyógyszereit, és közelharcot vívott vele, hogy menjen orvoshoz, és tartsa be az orvosi előírásokat. Azért fia, Attila is látogatta az apját, és bevásárolt neki, és unokája, Zsombor is rendszeresen látogatta nagyapját, és segített mindenben, amiben tudott.

Aranka betegsége idején nagy támasza volt Zsombor, aki haláláig elkísérte, és mindent megtett nagyanyjáért, amit tudott. Az egyetlen valakit temette el, aki törődött vele, és akitől igaz szeretet kapott az életben.

Mi, akik sok éve ismertük Arankát, így emlékezünk rá:

Aranka pozitív, mosolygós személyiség volt. Nyitott volt az „új” és „modern” eszmék befogadására. A találkozókra mindig készült, vagy ő vetett fel új kérdéseket, amiket megbeszéltünk. Mindig kedves volt. Amikor meghallotta

hangunkat a telefonban, hallottuk a hangján, hogy nagyon örült. Észrevette örömlőnk, bánatunkat. Szívesen hallgatott meg minket, és bölcs tanácsai voltak. Minden érdekelte, amikkel foglalkoztunk. Okos, gondolkodó ember volt. Imáiban a legnagyobb lelki mélységeket járta meg. Szívesen tanult. Még régebben, amikor teológiai tanfolyam volt a Bokorban, azt elvégezte. Szerette a természetet. Volt egy kis vityillója a Bőrszőnyben. Fiatalabb korában sokat járt ki oda egyedül. Az egész Dunakanyart be lehetett látni onnan. Egyszer kérdeztem, hogy nem fél-e ott kinn, ahol közel-távol nincs senki. Nem – válaszolta –, itt egy vagyok a Teremtővel. Szívesen járt velünk kirándulni is. Derűs ember volt, csak amikor fiával megszakadt a kapcsolata, akkor volt sokszor szomorú. Örült, amikor V. Erzs megkérdezte, hogy szeretné-e a betegek szentségét felvenni. Így halála előtt kb. két héttel sikerült elvinni hozzá Tamás atyát, aki felkészítette utolsó útjára. Ez év áprilisában megbékélten, derűsen tért haza Teremtőjéhez.

Az emlékeket felidézte:

Debreczeni Zsuzsa

